

DESIRE®

Shannon McKenna
Pan Nedosažitelný

 HARLEQUIN®

SHANNON MCKENNA

PAN NEDOSAŽITELNÝ

PŘEKLAD

LUCIE POULET

*Milá čtenářko,
věřím, že Vás mé dubnové příběhy zaujmou svými
nevšedními náměty. Hned v tom prvním nazvaném
Tajemství hudby jsou oba hrdinové výjimeční muzi-
kanti a hudba jim přináší nejen radost, ale je pro ně
i způsobem jak komunikovat s jejich vnitřním i vněj-
ším světem. V povídce Sophiiny tajnosti zase hrdinka
neví co s penězi, a tak doufá, že pomocí DNA testu
najde nějaké příbuzné, kterým by třeba mohla pomo-
ci... Třetí romance Pan Nedosažitelný se věnuje dnes
čím dál tím aktuálnějšímu tématu, a to kiberšikaně.*

*Všechna tato prostředí jsou ale především kulisou
pro romantickou zápletku, v níž hrdinové nezadrži-
telně míří ke svému osudovému protějšku.*

Přeju Vám ničím nerušené chvíle s knihou.

*S láskou
Váš Harlequin*

Shannon McKenna

PAN NEDOSAŽITELNÝ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Tall Dark and Off Limits

První vydání:
Harlequin Books, 2022

Překlad:
Lucie Poulet

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2021 by Shannon McKenna
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9081-4 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-9082-1 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-9083-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Jak dlouho to už trvá?“

Vztekl v hlase Zacka Austina Avu Maddoxovou vtiskl hlouběji do křesla. Páni. Přišla do jeho kanceláře, aby od něj získala radu. Vhled. Nápad. Profesionální zkušenost. Možná dokonce doufala i v nějakou tu útěchu a ujištění. Určitě sem nechodila, aby dostala vyhubováno jako malé dítě. „Už nějakou dobu.“ Snažila se mluvit klidně. „Začala jsem si všimnout těch trollů asi před rokem. Ale v posledních několika týdnech celá ta věc eskalovala. A opravdu jsem se začala bát, když jsem se vrátila z Itálie, to došlo k tomu hacknutí. Takže... více méně pět týdnů, plus mínus pár dní.“

„Pět týdnů.“ Ze Zacka sálala zuřivost. „Pět zatracených týdnů, Avo! Tak dlouho ti trvalo, než jsi mi o tom řekla?“

„Říkám ti o tom teď.“ Ava promluvila ostřeji, už se nedokázala ovládat. „Začalo to jako taková hloupost, chápeš? V komentářích pod mými videi a příspěvky. Zmínky o mém těle, nějaké sexuální řečičky, naprosto bezvýznamné komentáře. Je to hrozné, ale ženy jsou na to zvyklé. Nic jsem před tebou netajila, jen jsem si vypestovala hroší kůži a snažila jsem se to nepřeceňovat. Jako někdo.“

„A nechala jsi to dojít až sem? Vážně?“

Ava otevřela pusku, ale po chvíli ji zase zavřela. Nadechla se, zadržela dech a pomalu vydechovala. Pět. Čtyři. Tři. Dva. Jedna. Klid. Možná jít za Zackem nebyl

zase tak skvělý nápad. Šéf bezpečnostního oddělení architektonické firmy jejího strýčka Maddox Hill byl vzteky bez sebe, a to jí naháněl strach dokonce i když měl dobrou náladu. Proč z toho ale, proboha, dělá takovou vědu? Tohle vážně nečekala. Zack se k ní vždycky choval s chladným nesouhlasem. A po té osudné noci v jeho bytě před šesti lety byl jeho nesouhlas ještě chladnější. Na tu noc nedokázala skoro ani pomyslet, aniž by se v duchu nespíjela rozpaky. A teď? Z těch jeho očí najednou srší vztek, pěsti má zařaté a čelisti hněvivě sevřené. Přesný opak chladu. „Začalo to asi před rokem na takových těch stěžovacích stránkách,“ opakovala tiše. „Tam můžou lidé anonymně psát o komkoli, kdo jim hne žlučí. Snažila jsem se nechat ty příspěvky smazat, ale to je skoro nemožné. Musela bych zaplatit, a já těm mizerům žádné peníze cpát nebudu. Několikrát jsem mluvila s policií, ale ti mi dali jasně najevo, že toho moc nezmůžou, když jsem neutrpěla žádné fyzické napadení nebo finanční škodu.“

„Oni to nepovažují za něco, co naznačuje možnost fyzického nebezpečí?“ zasyčel Zack a píchl do fotografie, kterou mu to ráno poslala. Přes její garážové dveře někdo rudým sprejem nastříkal slovo *děvka*. Takže její hejteri přesně vědí, kde bydlí, a očividně chtěli, aby se nad tím zamyslela.

„Samozřejmě vyšetřují,“ odpověděla Ava. „Ale dosud jde jen o takovéto toxické ošklivosti. Nebyl spáchán žádný zločin.“

„Hned na to nasadím náš tým,“ řekl Zack. „Sophie se brzy vrátí z Itálie. Budu chtít, aby to byla jejich priorita.“

„Pochybuj, že se někam dostane,“ potřásla Ava hlavou. „Tihle lidé jsou vážně dobří. Díval se mi na to počítačový odborník a říkal, že ať ty příspěvky přidává, kdo chce, vždycky zamaskuje IP adresu a vymaže veškerá metadata.“

„Uvidíme,“ pronesl Zack temně. „To se ještě ukáže.“

„Dnes ráno jsem se na to zkusila podívat z té lepší stránky,“ přiznala se Ava. „Ty příspěvky byly vážně odporné, ale já mám robustní online výskyt a hodně předchozího obsahu, takže se ve vyhledávacích nedostaly nikdy příliš vysoko. Pak mě včera hackli a dnes ráno došlo k tomu vandalismu. Detektiv, s nímž jsem mluvila, navrhl bezpečnostní kameru. Tu sice mám, ale nefungovala. Měla jsem toho moc, takže jsem ji nedala opravit. Ale samozřejmě se o to co nejdřív postarám.“

„Ty nemáš funkční bezpečnostní kameru?“ Zack zněl, jako by se ho to osobně dotklo. „Dobrý bože, Avo. Hned tam někoho pošlu, aby ti něco nainstalovali.“

„S tím si nedělej starosti. Zařídím si to.“

„Z toho, co slyším, jsi nezařídila nic. Měl jsem to tušit hned na začátku. Když jsou tvůj bratr a strýc v zahraničí, jsem to já, kdo je zodpovědný za –“

„Za nic.“ Promluvila teď tak hlasitě, že byla určitě slyšet i za dveřmi jeho kanceláře. „Nejsi zodpovědný za nic, Zacku. Jsem dospělá žena a vedu vlastní společnost. Mluvila jsem s policií. Nemyslí si, že jsem v nebezpečí, ale doporučili mi, abych byla opatrná, a já se jejich radami hodlám řídit. To, že jsem přišla za tebou, byla zdvořilost. Chtěla jsem, abys věděl, co se děje. A stejně tak Drew a můj strýc.“

Projel znovu fotografie na jejím tabletu. „Doufám, že jsi tohle všechno dala policajtům.“

„Samozřejmě,“ odpověděla. „Vše jsem dokumentovala.“

„Proboha,“ mumlal a díval se na fotky. „Strašně mě štve, že si tihle mizerové můžou postovat jakékoli špinavosti. A nenesou za to zodpovědnost.“

„A není možné se k nim dostat,“ dodala. „Stránky neodpovídají na maily. Je to jako noční můra.“

Zack se zarazil nad jednou fotografií, kterou i ze svého úhlu poznala. Byla na ní ona ve svých nerdovských brýlích s černou obroučkou, vlasy měla rozčuchané a pusou otevřenou, protože na někoho křičela. Nad

hlavou měla nápis: *Tyranka. Podvodnice. Děvka*. A pod fotografií se psalo: *Tahle na drogách závislá podvodnice a známá sexuální deviantka se snaží získat legitimitu. Prezentuje se jako PR expertka. Hlavně na to nenaletěte. Je to chátka. Byli jste varováni, tak na to nezapomeňte*. K textu byla přidaná adresa *The Gilchrist House Blazon PR & Branding Specialists* a veškeré další kontaktní informace. Celá tahle aféra se jí začala dostávat pod kůži; nemohla popřít, že cítila úzkost. Zavolala by pro emocionální podporu svému bratru Drewovi nebo své nejlepší kamarádce Jenně, ale jak se věci měly, ti dva spolu zrovna byli na svatební cestě. Mohla by se dokonce svěřit svému náladovému a trochu obtížnému strýci Malcolmovi, ale ten byl taky pryč. Jel do Itálie seznámit se se svou nově objevenou biologickou dcerou Sophií Valente. Ava nechtěla do toho nově vznikajícího vztahu zasahovat. Ve skutečnosti si sama zajela do Itálie, aby se na Sophii podívala, a zjistila, že je prostě úžasná. Silná, laskavá, zábavná a chytrá. Takovou sestřenicí by člověk chtěl mít. Takže bylo všechno v pořádku. Jenže na druhé straně to znamenalo, že zůstala na celý ten problém sama. A to moc příjemné nebylo. Ohlížela se přes rameno, cítila se nervózní a zranitelná dokonce i ve vlastním zamčeném domě. A tak tady teď seděla se Zackem, odborníkem na bezpečnost. Když se ale na něj dívala, trochu pochybovala o svém úsudku. Bála se, že si bude myslet, že přehání. Že se snaží získat pozornost. A najednou ho musí uklidňovat ona?

„Rozčiluje mě to tak, že bych nejraději někoho zabil,“ procedil mezi zuby.

„Ach... jsem vděčná za tvou starost,“ pronesla opatrně. „Ale to nedělej, ano? Už tak mám dost problémů.“

Zack vydal podrážděný zvuk a vstal, obrátil se k ní zády a zahleděl se z okna na panorama Seattlu, které se třpytilo ve tmě. To jí poskytlo vždy vítaný pohled na to, jak mu bílá košile obepíná svalnatá záda. S radostí se zadívala i na jeho silné dlouhé nohy a na zadek...

Zatraceně. Tohle ji taky naštvalo. Protože navzdory jeho chladu, navzdory tomu tvrdému výrazu v jeho očích ho pořád považovala za nesmírně přitažlivého. Vlasy měl skoro tak krátké, jako by se chystal znovu do armády, byl to zvyk z doby, kdy byl s mariňáky v Iráku. Tam se taky seznámil s jejím bratrem Drewem, firemním ředitelem, a Vannem Acostou, finančním mágem. Tohle trio společně začalo dobývat svět tím dobrým způsobem.

Drew a Vann si nechali vlasy dorůst do normální délky, Zack ale ne. Pořád měl v sobě něco vojenského a na to Ava reagovala. Vždycky když viděla zezadu jeho šíji, představovala si, jaké by bylo dotýkat se ho. Nikdy se ho ale nepokusila nijak okouzlit, což byl možná důvod, proč do něj byla tak beznadějně zblázněná. A ta šílená noc před šesti lety jí rozhodně nepomohla. Pořád ještě nedokázala uvěřit tomu, že šla k němu do bytu. Namíchal džbán margarity a ona je do sebe házela tak dlouho, až našla odvahu vrhnout se mu do náruče. Pak se ho pokusila políbit. To bylo asi tak všechno, co si pamatovala. Pak se další den ráno probudila v jeho posteli, byla oblečená a měla přes sebe přehozenou deku. A hlava jí třeštila. Uvařil kávu, nechal jí vedle ní na kuchyňském pultu lahvičku s aspiriny a odešel do práce. Nezavolal jí, nenapsal. Zack o celém tom incidentu nikdy neřekl ani slovo. A za celých těch šest let nenašla odvahu k tomu, aby se ho zeptala, co se tu noc vlastně stalo. Není divu, že byl tak chladný a vyzařoval nesouhlas. Jen bůh ví, co si o ní musí myslet. Celé roky se snažila sama sebe přesvědčit o tom, že není její typ mentálně, emocionálně, dokonce ani fyzicky. Především byl až moc... velký. Měl drsné rysy, velkou hlavu, širokou tvář, hranatou čelist. A ten hluboký a lehce chraplavý hlas, kterým většinou na někoho štekal rozkazy. Světle šedé oči, chytré a energické, přimhouřené do podezíravých šterbinek. Aspoň tehdy, když byla nablízku. A pak ta úzká sevřená ústa. Ano, už viděla, že se dokáže usmát, až na to, že

ne na ni. A usmíval se krásně. Ale i tak vypadal se svým zlomeným nosem a velkou diagonální jizvou, která mu protínala pravé obočí, že by měl spíš mít přes rameno samopal. Měl v sobě tu zvláštní energii vojáka, dokonce i když měl na sobě na míru šitý oblek.

Dal jí jasně najevo, že považuje její práci pro Maddox Hill v oblasti public relations a sociálních médií za uměle vytvořenou. Za něco, co ji mělo zabavit. Její strýc byl koneckonců zakladatel firmy a její starší bratr generální ředitel, takže... jasná protekce, že? Prostě bohaté holce hodili kost, aby ji uchránili před potížemi. Začala si pro sebe opakovat svou mantru, kterou v Zackově přítomnosti často používala. *Opakuj po mně. Tomuto muži nemusíš o sobě nic dokazovat.* Jasně.

„Se kterým detektivem jsi na policii mluvila?“ zeptal se.

„S Lelandem MacKenziem. Ale do toho se vůbec nemusíš zapojovat. S policií budu mluvit sama.“

Obrátil se k ní. „Raději bych byl v obraze. Kdyby se to zhoršilo, chtěl bych koordinovat všechny zdroje, aby toho špinavce dostali.“

Vztek v jeho hlase ji zase vyburcoval. „Nepřeháněj.“

„Ten lotr byl včera večer před tvým domem. Když jsi spala. A mezi jím a tebou nebylo nic než zámek. Jaké zámky máš?“

„Mám jenom jeden. Z hlavy ti neřeknu jaký, ale vypadá spolehlivě,“ ujistila ho. „Až přijedu domů, pošlu ti fotku.“

„Domů nepůjdeš,“ řekl. „To je naprosto vyloučeno. Nemůžeš být nikde sama, dokud toho bastarda nedostaneme.“

Ava zvedla obě ruce. „Zacku, zhluboka se nadechni.“

„Nekomanduj mě tady. Víím, že je to tvoje specialita, ale dnes to vynechej.“

Ava vyskočila na nohy. Teď se cítila vážně uražená. „Moje specialita? Kdes to k čertu vzal? Kdy jsem tě komandovala?“

„Omlouvám se. Vyznělo to špatně. Tohle je ale smrtelně vážné a já tě nemůžu nechat –“

„Já vím! Ale bude mi lépe, když se o to postarám sama, než když se budu dívat, jak vyšiluješ. Jdu odsud.“

Zack se postavil mezi ni a východ. „Počkej.“

„Ne.“ Mračila se na něj. Zatraceně, ten chlap je tak velký! „Jdi mi z cesty, a já půjdu z cesty tobě. Prosím tě.“

„Avo.“ Jeho hlas teď byl tišší. „Nedělej to.“

To, jak vyslovil její jméno, ji rozechvělo, a to ji naštvalo ještě víc. „Nenuť mě, abych tady udělala scénu. Uvedlo by nás to oba do rozpaků.“ Upřeně na něj hleděla. „Přísahám, že budu kvílet jako báníš.“

Zack se ani nepohnul. „Neměl jsem to říkat. Nebylo to fér.“

„Myslíš?“ zasmála se.

„Omlouvám se,“ pronesl chraptivě. „Prostě... tohle se mi dostalo pod kůži.“

Polkla. „I mně.“

„Prosím,“ naléhal. „Posaď se. Promluvmě si o tom jako normální lidé.“

Teprve když pod zadečkem ucítila křeslo, uvědomila si, že ji vmanévroval zpět a zatlačil ji do sedu. Jaké kouzlo nebo charisma k tomu použil, to netušila. Sevřela rukama opěrky. „Měla bych jít.“

„Prosím tě, pochop, že to nemůžu jen tak nechat,“ řekl jí Zack. „Sice nejsem zodpovědný za tvoje jednání, ale jsem zodpovědný za tvoji bezpečnost. A to beru velmi vážně.“

Znovu ji obestíral svým kouzlem. Ty intenzivní oči, ten pohled. A kdyby se dotkla jeho čelisti, cítila by pod dlaní zítřejší porost. Uvědomila si, že s tím musí přestat. Okamžitě. „Zacku,“ řekla. „Byl to dlouhý den, takže mluv jasně. Omlouváš se mi, nebo mi hrozíš? Připadá mi, že se nedokážeš rozhodnout.“

Po jejích slovech se usmál, protože zázraky se přece jen dějí. Jeho úsměv byl krátký a prchavý, ale ona ho

dobře viděla a viděla i ty krásné dolíčky, které se mu při něm udělaly ve tvářích. „Omlouvám se,“ řekl. „Snažím se nastolit pravidla. Se vším respektem.“

„Měla jsem pocit, že dodržování pravidel a zákonů se vynucuje spíš násilím. Jestli sis toho nevšiml, tak na to nemám náladu.“ Zamyšleně se na ni díval, jako by zvažoval, jak na ni jít nejlépe. Rozbušilo se jí srdce. Kvůli tomu úsměvu. A kvůli tomu, že jí věnoval svou veškerou pozornost. *Dej se dohromady, holka.* Stálo ji to mnoho sil, ale nakonec ze sebe vynutila chladný a odtažitý úsměv. „Tohle si vezmu, díky,“ řekla a vykroutila mu z ruky tablet. Pak zavřela soubory, vložila si tablet do tašky a vstala. „Ty si tady nastoluj pravidla. Já budu pokračovat ve svém dni. Ahoj.“

Podíval se na hodinky. „Je skoro tři čtvrtě na devět večer. Máš toho ještě hodně, v čem chceš pokračovat?“

Pokrčila rameny. „Do toho nikomu nic není.“

„I když riskuju, že se budu zdát hrubý, teď do toho něco je mně. A tvoje plány na večer se změnily.“

Zamrkala. „Vážně? To je dobré vědět.“

Nevšimal si jejího sarkasmu. „Dnes večer projdeme celý tvůj život pod mikroskopem. Chci vědět o každém, kdo by se na tebe mohl kvůli něčemu zlobit. Dotčení zaměstnanci, profesní rivalové, bývalí milenci, žárlivé kamarádky, odmítnutí nápadníci... chci to vědět. Ať sis plánovala na večer cokoli, je po všem. Nespustím tě z očí, dokud se to nevyřeší.“

Ava užasla: „Prosím?“

„Slyšela jsi mě.“ Jeho oči byly jako dvě nehybná jezírka oceli.

Snažila se dýchat, ale vzduch odmítal proudit dovnitř. Nečekala tuhle intenzivní a nesmírně obtížně zvládnutelnou verzi Zacka Austina. „Jen aby mi to bylo jasné,“ řekla nakonec. „Ty ode mě chceš kompletní seznam lidí, kteří proti mně něco mají, do té doby, než půjdu spát? To se nestane.“

„To tolik lidí štveš?“

„Ano, přesně tak,“ odpověděla. „Blazon dělá spoustu práce a některé z mých projektů jsou kontroverzní. Snažím se, aby se staly virální, a často se to podaří. Vytváření silných emocí je součástí mé práce. Bohužel patří k zákonům přírody, že když se člověk něco velkého snaží změnit, někoho tím naštvě. Zvláště když to *něco* mění žena.“

Zack vypadal zmateně. „Co změnit? Myslel jsem si, že tvoje práce u Maddox Hill spočívá v tom zvýšit náš profil na sociálních médiích a zajistit, abychom byli výš na žebříčku ve vyhledávání na sítích. Co je na tom kontroverzního?“

Panebože. Kde by měla začít? „Maddox Hill je jen malá část koláče celé mojí profesionální aktivity, Zaccu,“ vysvětlovala trpělivě. „Jsem konzultantka. Blazon má mnoho různých klientů. Maddox Hill je jen jedním z nich.“

„Aha,“ řekl. „To jsem nevěděl.“

„Každý den se učíme něco nového,“ přikývla. „Pokud dáváme pozor.“

Podíval se jí do očí a vteřiny odtikávaly. Neuhnula pohledem. „Teď dávám pozor.“ Posadil se na stůl, založil si ruce a naklonil se k ní. „Pověz mi o těch zbylých částech toho koláče. Ber to kousek po kousku. A jdi tak daleko do minulosti, jak jen dokážeš.“

„To bychom tady byli do rána,“ upozornila ho Ava. „Mám toho vážně hodně. Blazon je marketingová společnost, takže každý projekt je zcela odlišný. Vyprávíme příběhy o produktech a službách takovým způsobem a na takové platformě, která rezonuje s cílovými zákazníky. Také designujeme nejrůznější veletrhy. To je pozůstatek práce, kterou jsem dělala předtím. Pořád jsem v kontaktu s lidmi, kteří vyrábějí a dodávají výstavní boxy. Ale moje srdcovka je vytváření videí. To mám nejraději a na to se chci soustředit nejvíce.“

„Jako videa, která jsi dělala pro Jennu a *Na dosah ruky*?“

Avu překvapilo, že o těch videích Zack ví. Udělala je, aby pomohla nejlepší kamarádce a teď i švagrové, inženýrce, která designovala protézy rukou. „Přesně tak. Stávají se z nich spíš dokumentární filmy. Přemýšlím o tom, že si najmu víc personálu. Samozřejmě, až se vypořádáme s tím trollem.“

„Kolik takových videí jsi udělala?“

Pokrčila rameny a snažila se v duchu počítat. „Netuším,“ řekla. „Minulý rok nejméně šest nebo sedm. A v předchozích třech letech asi tak dalších patnáct.“

Poklepal prsty na stůl a zvažoval možnosti. „Budeme potřebovat večeri,“ řekl. „Chceš někam zajít, nebo mám něco objednat sem?“

Ava si najednou něco uvědomila. Měla ten těžký a tísnivý pocit v sobě už tak dlouho... Ať během dne dělala cokoli, pořád se někde vzadu v hlavě zaobírala svými hejtry a jejich toxickým nepřátelstvím. Vztek, frustrace, pocit ohrožení, to vše v ní leželo jako kus tvrdého ledu, který ji táhl dolů. Ale od chvíle, co byla v této místnosti se Zackem, tu chladnou tíhu necítila. Ani trošičku. Jistě, cítila něco jiného, ale tohle ne. To ale neznamenal, že je připravená posedávat se Zackem celou noc v budově Maddox Hill v jeho kanceláři, ve tmě a v tichu všude kolem nich.

„Pojďme někam,“ navrhla. „Můžeme si popovídat v restauraci.“

„Dobře. Čemu dáváš přednost? Italská, steakhouse, barbecue, sushi?“

„Cokoli,“ odpověděla. „Překvap mě.“

Dotkl se tlačítka interkomu. „Amelie? Jsi ještě tady?“

„Zrovna jsem na odchodu,“ odpověděla mu z reproduktoru jeho asistentka.

„Než odejdeš, mohla bys mi udělat rezervaci? Někde blízko, něco tichého. Nejraději s boxy. Jsme připravení jít.“

„Uvidím, co se dá dělat,“ odpověděla Amelia.

„Díky.“ Položil telefon a znovu se na ni podíval. „No? Taky si zavolej.“

„Kam mám volat?“ zeptala se.

Svraštil obočí. „Musíš zrušit své plány na večer.“

Skoro se zasmála. Její plány na večer sestávaly z toho, že chtěla jít zpět do Blazonu v Gillchrist House a vyřešit nějaké administrativní detaily veletrhu. Pak by si zavolala taxi, aby ji odvezl domů. Tam by snědla nejspíš jogurt a kousek nějakého ovoce a zkoušela by usnout. Asi by se jí to nepodařilo, ale naděje umírá poslední. Zack si myslel, že chce vyrazit do klubu jako nějaká divoška? Skoro by dala přednost tomu, aby si to myslet nepřestal..., ale neměla energii na lhaní.

„Žádné plány jsem neměla,“ přiznala se.

Přimhouřil oči a přikývl. „To je dobře.“

Spokojenost, která čísel z těch tří slov byla téměř hmatatelná. Avě přejel po zádech mráz, ten příjemný typ. Zatraceně. Je to jen chemie, nic jiného. Laciný trik. Endorfiny, které jí kolují žilami, nebo kudy to vlastně kolují. Bála se, že skončí v horším stavu, než v jakém sem přišla. Ale Zacka, který byl jako buldok, který se zakousne do kusu masa, prostě nedokáže setřást. Tak co... Prostě se podřídí...